

[Carsten Andersen]

moderniseringsprogrammet og dets beslutninger, beslutninger, der allerede er truffet, uden at vi har haft lejlighed til at øve indflydelse på blot metodevalget.

Det er der altså ikke meget moderne i, Palle. Systemet er ældgammelt, på alder med enevælden, og det gør ikke noget, at der træffes forkerte beslutninger, for det vil altid være muligt at anklage dem, der skulle føre beslutningerne ud i livet, for dårligt arbejde, altså rigets almindelige medarbejdere.«

Ministeren siger senere i debatten, at regeringen lægger megen vægt på, at man anvender samarbejdsudvalgene i størst muligt omfang og udstrækning. Der er ingen tvivl om det. Der er heller ingen tvivl om, at samarbejdsudvalgene bliver anvendt i stadig større udstrækning. Finansministeren peger på, at samarbejdsudvalgene selv må være offensive, og føler de, at de ikke har været tilstrækkeligt med i behandlingen af en plan, er det op til samarbejdsudvalgene at reagere. Ja men hvordan, hr. minister? Det er tjenestemænd, de har jo ikke aktionsret, de er jo lænket. Hvordan skal de reagere andet end ved at bruge pennen og ved at bruge offentligheden, ved at påpege deres problemer?

Det er også af centralorganisationerne påpeget, at decentraliseringen snarere har udviklet sig til en centralisering, og at beslutningerne om f.eks. farverne på papiret godt nok er flyttet ud lokalt, men beslutningerne om, hvorvidt der skal være papir, er centraliseret, og det er det egentlige resultat. Ministrenes ønsker om at forbedre styringen er blevet til centralisering under påskud af en decentralisering.

På to væsentlige områder, som er grundlæggende for medarbejdernes positive holdning til moderniseringsprogrammet, vil jeg spørge, om finansministeren dog ikke kan tage organisationernes, medarbejdernes, ud-sagn alvorligt og ikke kun gentage, at ministeren mener, at det bør ske, og pege på, at det er besluttet i folketinget, og at det er indskærpet over for de øvrige ministerier. Der er en oplevelse blandt medarbejderne rundt omkring af, at de ikke bliver taget med på råd, og det må være den oplevelse, der er grundlæggende for finansministerens opfattelse af hans ønske om arbejds-giver om, at medarbejderne har medindflydelse.

Vil ministeren i sommerens løb tage ekstraordinære initiativer for, at det vedtagne

dagsordensforslag af 10. maj 1984 bliver opfyldt, sådan at vi ikke kommer ind i det næste folketingsår og skal gentage den folketingsbeslutning?

Bjørn Westh (S):

Til enhver regerings politik hører en industripolitik som en vigtig del – forhåbentlig da – og vi har også lige før debatten fået et debatoplæg om vækst og omstilling og hørt nogle enkelte ord om industripolitik. Desværre kommer det – ligesom så meget andet fra denne regering – lige før folketinget slutter, så tinget ikke kan nå at debattere det, men jeg vil alligevel gerne knytte et par ord til industripolitikken.

Regeringens holdning, som vi har oplevet den hidtil, har været passiv, det var passivitet over for industripolitikken i det hele taget. Det har regeringen åbenbart indset er forkert, og nu skal der altså ske noget. Derfor foreslår regeringen med sin sædvanlige sans for dramatik en handlingsplan for forskning og udvikling.

Det er interessant at læse Berlingske Tidendes kommentar på lederplads til regeringens udspil i dag: »Planer har det med at komme for sent i forhold til de problemer, de prøver at løse«, står der ganske tørt, og det er vel rigtigt set af Berlingske Tidende, at regeringen simpelt hen her er ved at komme bagefter, og at det er for sent, den kommer med sit udspil.

Vi har i socialdemokratiet gang på gang påpeget det farlige i regeringens manglende industripolitik og det farlige i den ikke særlig gunstige industriudvikling, vi har haft.

Sidste år erkendte regeringen også problemet. Dengang kom regeringen også med en stor plan. Dengang hed det »det teknologiske udviklingsprogram«, og det beløb sig også til de ca. 1,5 mia kr., man foreslår i år. Planen sidste år blev kommenteret som det store tigerspring fremad, men det viste sig hurtigt, at det store tigerspring sidste år på dette område skulle finansieres af besparelser på en lang række andre erhvervsfremmeområder, sådan at det slet ikke blev noget tigerspring, men et lille spjæt, og man ødelagde eller reducerede andre gode ordninger.

Det er derfor lidt flot, når statsministeren i dag taler om, at teknologi-, forsknings- og udviklingsområdet er forøget med 3 mia kr. i